

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
Županija Zapadnohercegovačka
Županijski sud Široki Brijeg
Broj: 63 0 P 043257 23 Gž
Široki Brijeg, 09.04.2025. godine

Županijski sud Široki Brijeg u vijeću sastavljenom od sudaca Gordane Pažin kao predsjednika vijeća, te Milice Bošković i Franje Ravlije kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja pod 1. D.R., kći M. iz K., ud. L. R. iz Lj., N. K. ..., pod 2. Z. R., sin pok. L. iz Lj., N.K. ..., pod 3. I. K. rođ. R., kći pok. L. iz Lj., C.G. b.b., pod 4. D.V. rođ. R. iz Lj., G. b.b., svi zastupani po punomoćnicima Anki i Andriji Hrstić, odvjetnicima iz ZOU Hrstić iz Ljubuškog, protiv tuženog ASA Central osiguranje d.d. Sarajevo, Trg 25, Sarajevo, Podružnica Ljubuški, ul. Hrvatskih kraljeva br. 31, Ljubuški, radi naknade štete, odlučujući o žalbama parničnih stranaka izjavljenim protiv presude Općinskog suda u Ljubuškom broj 63 0 P 043257 21 P od 08.09.2023. godine, na sjednici vijeća održanoj 09.04.2025. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tužitelja se odbija kao neutemeljena.

Žalba tuženika se djelomično uvažava i prvostupanjska presuda u dijelu u kojem je odlučeno o kamati na dosuđeni iznos štete na vozilu (toč. 2. izreke) se preinačava tako da se zakonska zatezna kamata ne obračunava u razdoblju od 01.03.2020. do 01.07.2020. godine.

U ostalom dijelu žalba tuženika se odbija i prvostupanjska presuda se potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Općinskog suda u Ljubuškom broj 63 0 P 043257 21 P od 08.09.2023. godine, odlučeno je:

“1. Dužan je tuženik na ime naknade štete isplatiti tužiteljima iznos od 54.598,80 KM i to:

-za duševnu bol zbog smrti bliske osobe supruzi D. R. iznos od 12.000,00 KM, sinu Z.R. iznos od 12.000,00 KM, kćeri I. K.rođ. R. iznos od 12.000,00 KM, kćeri D. V. rođ. Rašić iznos od 12.000,00KM,

- za troškove crnine-žalbene odjeće i obuće supruzi D. R. iznos od 300,00 KM, sinu Z. R. iznos od 300,00 KM, kćeri I. K. rođ. R. iznos od 300,00 KM, kćeri D. V. rođ. R. iznos od 300,00 KM,

- za troškove sahrane iznos od 1.374,60 KM, za troškove hrane i pića prema mjesnim običajima iznos od 1.446,00 KM i za troškove nadgrobnog spomenika iznos od 816,00 KM, supruzi D. R. i sinu Z. R.,

sve sa zakonskom zateznom kamatom na iznos od 25.447,06 KM počevši od 03.12.2021. godine, kao dana podnošenja tužbe pa do konačne isplate, sve u roku od 30 dana i pod prijetnjom ovrhe.

2. Dužan je tuženik na ime naknade štete na vozilu marke M. ..., reg. oz. ... isplatiti tužiteljima iznos od 1.762,20 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počevši od 23.07.2019. godine pa do konačne isplate, sve u roku od 30 dana i pod prijetnjom ovrhe.

3. Dužan je tuženik nadoknaditi tužiteljima troškove parničnog postupka u iznosu od 5.228,96 KM sa zakonskom zateznom kamatom počevši od dana presuđenja tj. 08.09.2023. godine pa do konačne isplate, sve u roku od 30 dana i pod prijetnjom ovrhe.

4. U ostalom dijelu tužbeni zahtjev tužitelja se odbija.”

Protiv prednje presude žalbu su izjavili tužitelji i tuženik.

Tužitelji žalbu podnose zbog povrede odredaba postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i odluke o troškovima postupka. Ističu da je sud zanemario brojne činjenice i dokaze tužitelja, a posebno dokaze iz stručne literature koje je odbio zaprimiti i uručiti vještaku na očitovanje, da su tragovi kočenja vozila B. dokaz nepravilnog kretanja istog, a da vještak prometne struke u nalazu prikazuje drugačije pristrano tuženom, obmanjujući sud i tužitelje, da vozač B.-a brzinu vozila nije prilagodio okolnostima na cesti obzirom na naseljeno mjesto gdje je ograničenje 40 km/h, da je isti imao preglednost ceste preko 250 m i pravovremenu uočljivost vozila M. i da je mogao smanjiti brzinu a što nije učinio jer se nastavio kretati istom brzinom, što ukazuje da vozilo M. nije bilo na lokalnoj cesti za mjesto K., da se tijekom kočenja kretao preko pune linije s oko 80 % širine vozila B. lijevom prometnom trakom bez skretanja ulijevo tijekom kočenja koje je mogao ostvariti uz abs sistem kočenja čime je vozač B. dokazao da nije bilo vozila M. s njegove desne strane na lokalnoj cesti za K., da je na takav način B. uzrokovao nezgodu i njene posljedice na prometnoj traci koja pripada vozilu M. koje je dolazilo iz suprotnog smjera. Iskazi tužitelja D. i Z. R. ukazuju da se pok. L. R. kretao M. u susret vozilu B. i da je isti pred sudar mahinalno vozilom skrenuo udesno da izbjegne sudar i da se nije vozilom M. uključivao na regionalnu cestu s lokalne ceste kako je to nezakonito i paušalno zaključila uviđajna policija u zapisniku o očevidu, da PU Ljubuški nije ispitivala prohodnost ceste iz smjera V. preko K. M. za K. a do mjesta udesa, da tužitelji ostaju kod primjedbi na nalaz i da je prometni vještak odbio odgovoriti na dostavljena pitanja u pismenoj formi bez dodatne uplate, što je sudac uvažio i zatražio preveliku doplatu 1.000,00 KM, a tužitelji su to odbili jer imaju zakonsko pravo detaljnog ispitivanja vještaka o nezgodi, da vještak nije odradio vremensko prostornu analizu nezgode za svoje dvije moguće varijante kretanja M. po realnim kriterijima za noćnu vožnju i po realnoj psihofizičkoj reakciji od 1,5 s umjesto 1 s koja vrijedi danju uz mnogo bolje uočavanje opasnosti, a ne svjetala vozila koja se noću uoče na udaljenosti nekoliko km što je prvostupanjski sud zanemario i krivo tumačio stav vještaka, da vještak u nalazu nije koristio realne sudarne mase vozila ni realne mogućnosti kočenja, da nije odredio maksimalnu realnu brzinu B.-a kroz lijevi zavoj uz mjerenje radijusa zavoja i nagiba ceste, da je zanemario kraći uspon ceste na spoju lokalne ceste za K. i nepostojanje dovoljne preglednosti regionalne ceste na desnu stranu, da je zanemario lako ostvarivanje maksimalne brzine za vozilo B., da je zanemario da prednost prolaska B.-a na glavnoj cesti nije beskonačna i ne iznosi dokle vid vozača seže, da vozači na kraju sporedne ceste nemaju mogućnost realno procijeniti brzinu i udaljenost nadolazećeg vozila, da je zanemario izostalo skretanja B.-a s lijeve na desnu traku kod odluke o kočenju i tijekom kočenja po cesti, da je netransparentnom primjenom simulacijskog PC crteža koji nije provjerljiv pristrano postavio vozilo B. u predkočionoj poziciji na desnu traku gdje je linijske oznake na cesti do mjesta sudara i oko mjesta sudara izostavio, da je na početku tragova kočenja prikazao B. većim dijelom na desnoj traci iako fotodokumentacija policije dokazuje suprotno mnogo više na lijevoj traci, da je izostavio tragove rotiranja i zanošenja vozila i konačne pozicije vozila nakon prometne nezgode, da na hodogramu nastanka prometne nezgode koristio neutvrđene modele vozila iako u zapisniku o očevidu se navodi drugačije a foto snimke s očevida ukazuju da se radi o bržem i težem B.-u, da je brzinu M. oko 17 – 18 km/h kod spoja lokalne i regionalne ceste odredio paušalno u korist vozača B.-a i tuženika da bi skratio kritično vrijeme vozaču vozila B. za uočavanja opasnosti i

reakciju, da obzirom na dvije moguće varijante kretanja M. i moguća dva kritična vremena za vozača B.-a na predugi put kočenja od 20,6 m prije sudara za naseljeno mjesto nije naveo dvije maksimalne brzine kretanja uz navedena dva kritična vremena uz koje bi vozač B.-a izbjegao sudar na istom mjestu i to skretanja vozila na desnu voznu traku uz kočenje i kočenje uz abs sistem i bez skretanja vozila i kočenjem, da je zanemario poziciju i usmjerenost tragova vozila B. koji od početka prate središnju liniju i koji su većim dijelom na lijevoj traci, koji poništavaju izjavu vozača s B.-om o kretanju vozilom desnom stranom i skretanju ulijevo radi izbjegavanja sudara pri čemu ne postoje tragovi guma s desne trake od naglog skretanja B.-a ulijevo preko središnje linije i ukazuju da nema nailaska M. s desne strane s lokalne ceste, da je zanemario mogućnost kretanja M. u susret vozilu B. i da nije prikazao eksperimentalne i frontalne sudare, da se vještak često protivio pitanjima da su znanstvena i dao je nerealne i paušalne odgovore, da je za mogućnost dolaska M. u susret vozilu B. vještak naveo da je u tom slučaju vozilo M. prije nezgode se moralo kretati djelomično lijevom trakom, da vještak nije dostavio licencu na svoje ime za zakonito korištenje programa OPC CRASH koji nije svemoćan i može dati pogrešne rezultate ako se pohrane netočni podaci s mjesta nezgode odnosno da je bitna neovisna transparentnost vještaka, da je sud odbio prijedlog tužitelja za dopunu nalaza prometnog vještaka i novo vještačenje po drugom vještaku, navodeći da je vještak na sva pitanja tužitelja jasno i decidno odgovorio iako je vještak navodio da su pitanja na znanstvenom nivou i tražio doplatu da bi odgovorio na pitanja iako je to morao učiniti u osnovnom nalazu, a tužitelji su s pravom odbili doplatu za dopunu nalaza, osporavaju se navodi presude u pogledu načina nastanka nezgode da je sud pogrešno zaključio da je sudarna brzina B.-a iznosila 85,70 km/h a u trenutku reagiranja na opasnost 108,4 km/h jer je bazirana na pogrešnoj primjeni premale snage kočenja vozila B. u odnosu na stvarnu iz stručnih tablica, a da je vještak u nalazu pogrešno procijenio EES za samo 60 km/h koja po literaturi iznosi 75 do 80 km/h na koji način je za oko 30 % smanjio poništenu brzinu tijekom sudara na deformacije vozila i za oko 30 % smanjio snagu intenzivnog kočenja B. koja po vještaku iznosi 7,20 do 7,50 m/s² što vrijedi za G. 1, F. B. ili za O. K. a ne vrijedi za mnogo kvalitetnije vozilo B. koje nije postojalo kada se pisala knjiga Franka Rotima po kojoj usporenje (m/s²) na suhom asfaltu iznosi 7,90 m/s² dok predmetno vozilo B. ima snagu intenzivnog kočenja po stručnoj literaturi oko 9 do 10 m/s² čime je vještak bitno smanjio brzinu B.-a prije kočenja, da je prvostupanjski sud zanemario drugu varijantu mnogo duljeg kritičnog vremena za oba vozača i dulju kritičnu udaljenost B.-a od mjesta sudara i mnogo veću brzinu B.-a za zaustavljanje kočenjem do mjesta sudara, da prvostupanjski sud pogrešno tumači duljinu međusobnog uočavanja vozila preko 250 m za kvazi prednošću B.-a na regionalnoj cesti iako prednost vozila na glavnom toku nije beskonačna već ovisi od maksimalno sigurnoj brzini vozila i vremenu uključivanja vozila sa sporednog na glavni tok prometa uz dodatak jedne sigurnosne sekunde mada u ovom slučaju nema govora o izlasku M. sa sporedne ceste jer se M. kretao u susret B.-u po istoj regionalnoj cesti za što su dokazi slikovni prikazi iz stručne literature prof. Rotima, da prvostupanjski sud pogrešno tumači da je mogućnost uočavanja svjetala reflektora vozila daleko veća danju nego noću, da je minimalna alkoholiziranost vozača M. moglo utjecati na vozačevu pogrešnu procjenu prometne situacije iako od smrtno stradale osobe krv brzo postaje kisela i truli i može dovesti do povećanja alkohola u krvi te zakašnjelo uzimanje krvi iz nožne vene nakon 2 dana nije mjerodavno ni zakonito, osporava i odluku o troškovima za obrazložene podneske jer se tužitelji brane od zlouporaba vještaka, pa predlaže da se žalba uvaži, presuda preinači i tužiteljima dosudi šteta u cijelosti, u protivnom da se žalba uvaži, presuda ukine i predmet vrati na ponovno odlučivanje uz novo vještačenje po stručnoj ustanovi.

Tuženik podnosi žalbu zbog povrede odredaba postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i odluke o troškovima postupka. Ističe da je izvršena selektivna ocjena dokaza na štetu tuženika i da je sud pogrešno

utvrdio odlučne činjenice za donošenje pravilne odluke, da sud u obrazloženju presude pogrešno navodi da je sporno da li je prednik tužitelja doprinio nastanku nezgode jer je među strankama sporno šta je uzrok nezgode što je dovelo i do nezakonite presude, da sud cijeni i prihvaća nalaz prometnog vještačenja zaključuje kako se vozilo M. uključuje sa lokalne ceste na regionalnu cestu i to na mjestu gdje je bilo obvezno zaustavljanje, pa je uzrok nezgoda uključivanje u promet prednika tužitelja kada za to nije imao ispunjene uvjete jer se regionalnom cestom kretalo vozilo koje je u prostoru od preko 200 m mogao uočiti, da je sud pogrešno promijenio materijalno pravo jer brzina kretanja vozila koje se kreće cestom s prednošću prolaska više od dopuštene može biti samo u funkciji doprinosa nastanka prometne nezgode, da je prednik tužitelja upravljao vozilom pod utjecajem alkohola, da je sud neosnovano odbio prijedlog tuženika za provođenje neuropsihijatrijskog vještačenja za utvrđivanje stupnja alkoholiziranosti prednika tužitelja u trenutku nezgode, da sud u obrazloženju presude ne navodi obvezu vozača M. prilikom nailaska na prometni znak „Stop“, da sud navodi da je ograničenje brzine na mjestu nezgode 40 km/h a na osnovu prometnog znaka postavljenog tisuću metara prije mjesta nezgode, dok ograničenje brzine vrijedi do prvog raskrižja, a vještak je u nalazu prikazao postojanje raskrsnice prije mjesta nezgode pa se na mjestu nezgode ima primijeniti opći znak ograničenja za regionalni put od 80 km/h, pa se nije moglo zaključiti da je omjer odgovornosti osiguranika tužene za nastanak nezgode 60 : 40 %, iako sudska praksa ima stav da maksimalan doprinos vozača radi neprilagođene brzine može biti između 20 i 30 %, ako je u postupku utvrđeno ponašanje sudionika na način naveden u zaključku vještaka nije jasno kako je sud utvrdio veći omjer odgovornosti osiguranika tužene niti je sud za to dao obrazloženje, da je sud neosnovano dosudio materijalnu štetu na vozilu jer su tužitelji trebali dokazati da predmetno vozilo po rješenju o nasljeđivanju pripada svim srodnicima, te je pogrešno dosuđena i zz kamata od 23.07.2019. godine, a mora se izuzeti period za koji kamate ne teku po čl. 10. st. 1. Zakona o ublažavanju negativnih ekonomskih posljedica i ne mogu se potraživati za period 01.03.2010. do 30.06.2020. godine, osporava troškove postupka jer je sud bio dužan primijeniti čl. 386. st. 2. ZPP-a, jer troškovi nisu dosuđeni sukladno uspjehu tuženog u parnici.

Žalba tužitelja nije utemeljena.

Žalba tuženika je djelomično utemeljena.

Ispitujući pobijanu odluku u granicama žalbenih razloga i razloga na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti u skladu sa čl. 221. Zakona o parničnom postupku (Sl. novine FBiH br. 53/03, 73/05, 19/06, 98/15; dalje ZPP), odlučeno je kao u izreci iz slijedećih razloga.

Iz dokaza u spisu, prije svega prometnog vještačenja, proizlazi da je do prometne nezgode koja se dogodila u mjestu V., na raskrižju regionalne ceste V. – O. sa lokalnom cestom prema K., došlo na način da se vozilo B. kretalo regionalnom cestom u smjeru V., gdje je brzina kretanja ograničena prometnim znakom na 40 km/h brzinom od 108,4 km/h, a vozilo M., kojim je upravljao prednik tužitelja, se kretalo lokalnom cestom iz smjera K., gdje se prije spajanja lokalne sa regionalnom cestom nalazi prometni znak obveznog zaustavljanja „Stop“, a kontakt vozila je ostvaren na lijevoj voznoj traci regionalne ceste gledano iz smjera V. odakle se kretalo vozilo B., kontakt je ostvaren prednjim lijevom dijelom vozila M. i čeonim lijevom dijelom vozila B., te je nastala velika materijalna šteta a vozač M. je smrtno stradao.

Članak 49. st. 4. Zakona o osnovana sigurnosti prometa na cestama u BiH (Sl. glasnik BiH br. 6/06, 75/06, 44/07, 84/09, 48/10, 18/13, 8/17, 89/17 i 9/18; dalje ZOOSPNC) propisuje

da je vozač koji ulazi vozilom na put koji je prometnim znakom označen kao put s prvenstvom prolaza dužan da propusti sva vozila koja se kreću tim putem.

Prema čl. 44. st. 1 ZOOSPNC BiH na putu u naselju vozač ne smije vozilom da se kreće brzinom većom od 50 km/h, osim ako prometnim znakom nije drugačije određeno, a čl. 50. st. 1. istog Zakona propisuje da vozač koji se približava raskrižju mora voziti s povećanom oprežnošću koja odgovara uvjetima prometa na raskrižju.

Kod naprijed utvrđenih okolnosti nastanka prometne nezgode i naprijed navedenih zakonskih propisa, pravilno je prvostupanjski sud, za razliku od neutemeljenih navoda žalbi tužitelja i tuženika primijenio materijalno pravo kada je utvrdio da su za nastanak prometne nezgode odgovorna oba vozača sudionika nezgode i to prednik tužitelja, koji se kretao suprotno čl. 49. st. 4. ZOOSPNC, u omjeru od 40 %, a vozač vozila B., osiguranog kod tuženika, koji se kretao suprotno čl. 44. st. 1. i čl. 50. st. 1. ZOOSPNC u omjeru od 60 %.

Kada se ima u vidu da se vozač B. pri ograničenju brzine od 40 km/h kroz naselje kreće brzinom od 108,4 km/h, što je za 68,4 km/h preko ograničenja brzine, i da se isti uz intenzivno kočenje mogao zaustaviti da se kretao brzinom do 75 km/h i tako izbjeći prometnu nezgodu, nisu osnovani navodi žalbe tuženika da bi doprinos vozača vozila B. mogao biti 20 do 30 %.

Prema zapisniku o očevidu i nalazu prometnog vještačenja ograničenje brzine u smjeru kretanja vozila B. je prometnim znakom određeno na 40 km/h, pa nisu osnovani navodi žalbe tuženika da se na mjestu nezgode ima primijeniti opći znak ograničenja za regionalni put od 80 km/h, jer se radi o naseljenom mjestu V. gdje je prometnim znakom brzina kretanja u smjeru kretanja vozila B. bila ograničena na 40 km/h.

Navodi žalbe tuženika da je prvostupanjski sud zanemario činjenice i dokaze tužitelja, a posebnu dokaze iz stručne literature koje je odbio zaprimiti i uručiti vještaku, nisu osnovani, jer je prvostupanjski sud pravilno i potpuno cijenio sve provedene dokaze i pravilno odbio prijedlog tužitelja da se vrši uvid u stručnu literaturu, jer ista ne može biti dokaz u postupku.

Nisu osnovani žalbeni prigovori tužitelja izneseni protiv nalaza i mišljenja prometnog vještačenja kao ni prigovori u pogledu stručnosti i objektivnosti vještaka, jer je vještak nalaz i mišljenje sačinio na temelju podataka iz zapisnika o očevidu PU Ljubuški, vještak je utvrdio sve okolnosti nastanka prometne nezgode i propuste sudionika nezgode, jasno obrazložio nalaz, te potpuno, stručno i logično odgovorio na sva pitanja i prigovore tužitelja, pa je prvostupanjski sud pravilno odbio prijedlog tužitelja da se provede novo prometno vještačenje po drugom vještaku.

Neosnovan je prigovor tužitelja da prometni vještak u nalazu prikazuje drugačije i pristrano prema tuženiku i da obmanjuje sud i tužitelje, jer takve tvrdnje nisu argumentirane. Ne mogu se prihvatiti prigovori da vozilo M. nije bilo na lokalnoj cesti za mjesto K. i da se prije nezgode kretalo regionalnom cestom u susret B. svojom desnom stranom, kada prema nalazu prometnog vještačenja i navodima vještaka s glavne rasprave ne postoji mogućnost da vozilo M. u konkretan sudarni položaj dođe s desne vozne trake.

Ne mogu se prihvatiti iskazi svjedoka D. i Z. R. u pogledu kretanja vozila M. kada isti nisu bili očevici prometne nezgode. Tužitelji nisu dokazali da su parametri policijskog zapisnika s mjesta nezgode netočni pa se prigovori na isti kao javnu ispravu ne mogu prihvatiti.

Iako vještak prometna struke nije pismeno odgovorio na pitanja tužitelja koja su mu postavljena u pismenom podnesku, tužitelji su nakon toga na glavnoj raspravi ispitivali vještaka i imali mogućnost da vještaku postave sva bitna pitanja koja su vještaku i postavljena i na koje je vještak potpuno, jasno i logično odgovorio. Vještak je nalaz sačinio prema parametrima sa lica mjesta i zapisnika o očevidu, obrazložio koje je parametre primijenio i zašto, pa nisu osnovani prigovori da je vještak trebao odrediti vremensko prostornu analizu nezgode u dvije varijante i koristiti parametre koje tužitelji smatraju da vještak treba koristiti. Vještak se izjasnio o načinu kretanja vozila B., brzini kretanja, tragovima kočenja, vremenu reakcije, preglednosti ceste na mjestu nezgode, međusobnoj udaljenosti vozila, u pogledu uspona ceste na mjestu nezgode, PC crteža i da je preuzeo policijski crtež, a prigovori da vještak nije dostavio licencu za korištenje opc crash programa, nisu od utjecaja na pravilnost nalaza, vještak se izjasnio oko snage intenzivnog kočenja koju je uzeo i zašto, pa je sve prigovore tužitelja na nalaz prometnog vještačenja koje je isticao i pred prvostupanjskim sudom valjalo odbiti kao neosnovane.

Nisu osnovani žalbeni prigovori tuženika da je prvostupanjski sud neosnovano odbio prijedlog tuženika za provođenje neuropsihijatrijskog vještačenja na okolnosti stupnja alkoholiziranosti prednika tužitelja u trenutku nezgode, jer se vještak prometne struke izjasnio da se koncentracija alkohola od 0,56 gr/kg, koja je utvrđena kod prednika tužitelja, u stručnoj literaturi označava kao stanje lakše pripitosti, te imajući u vidu propuste vozača B., po ocjeni ovog suda, stupanj alkoholiziranosti vozača M. nema utjecaja na utvrđeni stupanj odgovornosti vozača B.-a za nastanak prometne nezgode.

Nisu od utjecaja ni prigovori tužitelja na utvrđeni stupanj alkoholiziranosti prednika tužitelja, jer nisu isticali pred prvostupanjskim sudom.

Pravilno je prvostupanjski sud pozivom na čl. 162. Zakona o nasljeđivanju odbio prigovor aktivne legitimacije tužitelja u pogledu naknade materijalne štete na vozilu, pa je žalbene navode tuženika da su tužitelji trebali dokazati da vozilo njihovog prednika po rješenju o nasljeđivanju pripada svi srođnicima, ovaj sud odbio kao neosnovan.

Pravilno je prvostupanjski sud, za razliku od neutemeljenih navoda žalbe tužitelja, odbio tužitelje za troškove sastava podnesaka cijeneći da isti nisu bili potrebni za postupak, jer su se i po ocjeni ovog suda navodi podnesaka mogli iznositi na ročištima, pa isti nisu bili potrebni za postupak.

Prvostupanjski sud je pravilno, sukladno odredbama čl. 386. st. 2. i čl. 387. ZPP-a, tužiteljima dosudio troškove postupka prema uspjehu tužitelja u sporu, pa su neosnovani navodi žalbe tuženika da je sud trebao obračunati i troškove srazmjerno uspjehu tuženika, imajući u vidu da neuspjeh tužitelja u pogledu troškova je ujedno uspjeh tuženika.

Iz svega naprijed navedenog je, primjenom odredbi čl. 226. i čl. 235. st. 1. toč. 2. ZPP-a, valjalo žalbu tužitelja odbiti u cijelosti a žalbu tuženika odbiti u pogledu odluke o glavnoj stvari i odluke o troškovima postupka i prvostupanjsku presudu u tom dijelu potvrditi.

Međutim, žalba tuženika osnovano ukazuje da su zatezne kamate, koje su dosuđene počev od 23.07.2019. godine pogrešno dosuđene, pa je u tom dijelu valjalo prvostupanjsku presudu preinačiti tako da se, sukladno čl. 10. st. 1. Zakona o ublažavanju negativnih ekonomskih posljedica (Sl. novine br. 28/20) i odredbama čl. 2. Odluke Vlade o proglašenju prestanka stanja nesreće uzrokovane pojavom korona virusa na području FBiH (Sl. novine br.

34/20), zakonska zatezna kamata na dosuđeni iznos štete na vozilu (toč. 2. izreke), ne obračunava za period od 10.03.2020. pa do 01.07.2020. godina (čl. 229. st. 1. toč. 4. ZPP-a).

Tuženik je uspio samo u pogledu sporednih potraživanja, pa istom nisu priznati troškovi sastava žalbe.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Gordana Pažin